

i la seva relació amb les dones que va comptar amb un colofó inesperat, un breu concert de cançons franceses de l'època. La segona, «Simenon i les seves memòries», a càrrec de Basilio Losada, catedràtic de la Universitat de Barcelona, ens va descobrir alguns aspectes foscos de la seva biografia –evitant en la mesura del possible la morbositat–, i fou precedida per la projecció de la famosa entrevista al programa «Apostrophes». A la tercera, «El misteri de *La nuit du Carrefour* o com portar Simenon al cinema», el professor de la UdG Àngel Quintana va comentar aquesta intrigant pel·lícula de Jean Renoir en el marc de les més de 170 adaptacions cinematogràfiques de l'obra de Simenon. La darrera, «Simenon, Pla i els seus amics catalans», a càrrec de Xavier Pla, professor de la UdG, fou una brillant i documentada aproximació a l'entrada i presència de Simenon en el món cultural català de la mà de Ramon Esquerri, Josep Pla o Ferran Canyameres.

D'aquest mateix Xavier Pla fou la idea i el guió de l'espectacle –breu en excés– «Simenon interroga Maigret, Maigret acusa Simenon», que, dirigit per Cristina Cervià, es va estrenar al Centre Cultural la Mercè el 17 d'abril.

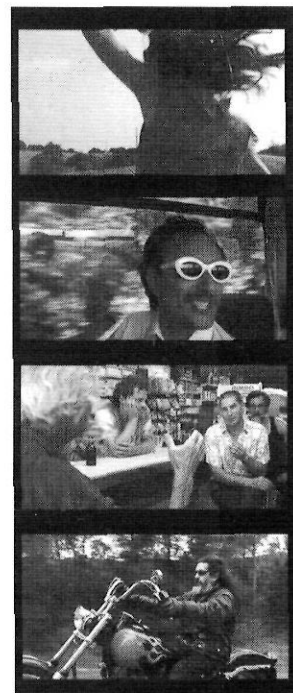
Lluís Lucero Comas

Crespià, Crespià, Crespià

Dissabte i diumenge 7 i 8 de febrer es va estrenar a Banyoles la pel·lícula *Crespià. The film not the village*. El 29 de març es va projectar al cinema Truffaut de Girona. Uns quants, doncs, han gaudit del privilegi, quasi sectari, d'assistir a l'eclosió del fenomen de Crespià.

No puc parlar de *Crespià. The film not the village* sense ser absolutament parcial, poc equànime i raonable. Per tant sóc la persona més apropiada per parlar-ne. L'Albert Serra va fer aquesta pel·lícula per demostrar, i demostrar-se, que era possible fer cinema de veritat sense productors idiotes, grans pressupostos i actors postissos. I ho ha demostrat. A *Crespià* hi ha dosis de cinema bo i actors prodigiosos. Set o vuit instants de pel·lícula són capaços de convertir la majoria dels directors actuals en vulgars cagapantalles. Sé que algú estarà pensant que *Crespià* és una d'aquestes llaines de l'art i assaig pensa-

des per provocar una crisi de somnolència a les sales. No, *Crespià* convoca el riure, l'entusiasme, el ball, la festa. És un «musical rural» on surten recol·lectores, pintors, barbers, tipus indolents, sardanes, misses... un musical que parla de nosaltres, que parla com nosaltres, que riu i balla com nosaltres, i amb una banda sonora senzillament extraordinària. He dit que pensava ser parcial. Però quan alguna cosa t'agrada, quan alguna cosa et commou, et regira i t'entusiasma, només es pot ser parcial. El director va dir a una càmera que preferia una minoria d'espectadors fanatitzats que una majoria de públic adotzenat. Jo

sóc dels fanàtics. Dels fanàtics del treball d'actorès d'en Lluís Carbó –es menja la càmera i la sacseja amb els seus gestos i amb la seva reinvençió del llenguatge– i dels fanàtics d'instant com el de la barberia o del cant a capella d'un *soulman* com en Xavi Gratacós. Darrere del meu fanatisme hi ha la fe cega en el talent d'un tipus com l'Albert Serra, un director del qual espero la propera pel·lícula, una relectura del Quixot que comptarà, com *Crespià*, amb un repartiment de luxe. Què espera Cultura de la Generalitat per finançar tant de geni, tant de talent, tant de cinema de veritat?

Miquel Aguirre